

■ **Un descobriment.** El cicle de la Beckett ha servit per descobrir un nou valor de la dramaturgia catalana: Jordi Casanovas (a la primera foto). Guardonat fa unes setmanes amb el premi Revelació de la crítica teatral de Barcelona per la seva trilogia *City / Simcity*, *Wolfenstein* i *Tetris*, Casanovas destaca com un dels més fermes valors del teatre català. Un autor desacomplexat que reivindica la cultura amb la qual ha crescut la seva generació. Textos cuidats per a un llenguatge i uns codis fà-

cilment identificables per a qualsevol que s'ha educat amb la pantalla de televisió.

■ **Una confirmació.** Amb *Singapur* (a l'altra foto), Pau Miró es consolida com un autor a tenir realment en compte entre els dramaturgs catalans. *Plou a Barcelona*, dirigida per Toni Casares, va ser un avançament de la seva solidesa creativa. El paracaigudes de la Beckett ha sigut determinant per a la seva carrera. Sota la seva protecció s'ha llançat als projectes més

ambiciosos de la seva carrera i en totes dues ocasions aquesta valentia s'ha saldat amb semblants èxits. La casualitat ja no és una

variable en un autor amb gairebé una desena d'estrenes a l'esquena.

■ **Una decepció.** La decepció ha sigut doble: Marc Rosich i Victoria Szpunberg. Tots dos perduts en un excés d'ambició, amb els problemes de comunicació i soledat com a element convergent entre les seves obres, *Party line* i *La màquina de parlar*. Tot i que tots dos estan molt ben situats en el paisatge teatral i les seves credencials són quasi sempre excel·lents, les obres presentades a la Beckett pe-

quen de certa esterilitat artística. Una inevitable sensació de creativitat dilapidada en projectes que s'escorren al cap de pocs minuts.

■ **Un desig.** La millor conclusió per a aquest cicle de teatre català contemporani és que sigui un punt seguit. A una proposta d'aquesta envergadura se li hauria d'exigir continuïtat. Un cop s'ha comprovat la normalitat d'omplir la cartellera de tot un any amb autors catalans, només queda insistir en la idea. Seria trist que tot quedés en un primer impuls que s'observa amb alegria fins que s'escorren, com la curta volada d'un avió de paper.

Teatre

Juan Carlos Olivares

Acte de normalitat cultural

Deu autors, deu. Qui n'ofereix més? La Sala Beckett acaba de tancar el seu any dedicat al teatre català contemporani i, possiblement, toca balanç. Peça a peça? Més val valorar la solidesa de l'aposta artística de Toni Casares i el seu equip. L'important d'aquest projecte és haver fet visible l'existència d'una massa crítica d'autors catalans, haver desterrat del tossut imaginari col·lectiu la percepció que escriure teatre en català és una aventura solitària d'individus abduïts per una il·lusió cultural.

Es tracta d'un grup unit per la constància de la Sala Beckett i el seu obrador i els seus seminaris d'escriptura teatral. Són quinze anys de contínua promoció de la dramaturgia catalana a través del respecte envers la paraula i el teatre de text. Un permanent brollador d'autors que ha alimentat iniciatives posteriors com el T6 del Teatre Nacional de Catalunya o el Versus Teatre, o conceptes més recents i importats com el de l'autor resident, aplicats ara al Teatre Nacional de Catalunya (Gerard Vázquez) o el Teatre Lliure (Lluïsa Cunillé).

Parlar de nexes generacionals seria molt aventurat. Comparteixen sobretot el que ometen a les seves obres. Encastellats en el conflicte emocional, amb una recurrent mirada sobre les UCD (unitats casolanes disfuncionals), el món exterior es converteix amb freqüència en una nebulosa imprecisa. És un teatre entès com a illes d'emocions, amb certa deriva claustrofòbica que intensifica la violència del conflicte. Aquest és un tret que no necessàriament significa un

'City / Simcity', de Jordi Casanovas, basada en el conegut videojoc, va obrir el cicle 'Tot un any de teatre català contemporani' el gener del 2007 ■ DAVID RUANO

demèrit per a l'obra, tot i que en aquelles en les quals s'estableix una certa connexió amb una realitat col·lectiva paral·lela es percep una més gran profunditat dramàtica. Així passa amb *City / Simcity* de Jordi Casanovas o *Singapur* de Pau Miró, dos dels textos més interessants dels presentats durant aquest cicle.

Un altre punt en comú és el desdoblament de l'autor en director. Pràcticament la meitat dels muntatges han estat dirigits pel mateix autor. Aquest és un fet que, en principi, tampoc

La meitat dels muntatges han estat dirigits pel mateix autor, però això no ha marcat la qualitat dels espectacles

hauria de suscitar més interès. La qualitat dels espectacles no ha estat marcada per aquesta circumstància. Però la reincidència en aquest model potser sí que pot respondre a un cert desequilibri entre els nous autors i els directors de la seva generació. El relleu, en aquest sentit, no és tan clar o, almenys, no amb la mateixa presència —per nombre i personalitat— amb què ara comença a exhibir-se la nova dramaturgia catalana. Això, unit a una inevitable sensació de precarietat, condueix a una recurrent concentra-

ció de poders, en un estil *Juan Palomo* [*yo me lo guiso, yo me lo como*] que no és del tot saludable per a la diversitat artística del teatre català.

En qualsevol cas, el cicle apadrinat per la Sala Beckett ha servit per establir un encontre normalitzat entre els autors i el públic. Un instrument útil per treure la dramaturgia catalana del gueto de l'excepcionalitat. La suma de títols i autors —amb els seus èxits i fracassos, que de tot hi ha hagut en un any— ha funcionat com un sa exercici de normalitat. ■